Profielen.hr.nl ONAFHANKELIJK BLAD VAN DE HOGESCHOOL ROTTERDAM

PROFIELEN

ISSUE #136 MAART 2017

HOGESCHOOL ROTTERDAM

PLASTIC SOEP

'We kunnen allemaal iets doen aan de plastic soep'

Onderwijsvernieuwing verpleegkunde:
'STUDENTEN MOETEN EEN NU-OF-NOOITGEVOEL KRIJGEN'

'Academie van Bouwkunst: NET EEN SPEELTUIN'

FOTO: WITHNEY IROKROMO

‘Voor mij is het iedere dag Pasen’

ALS POSTBEZORGER ALBERT STAES THUISKOMT VAN Z’N WERK AAN DE HR, GAAT IE HET LIEFST SCHILDEREN. Op z’n werktafel staan meestal vijf ganzeneieren klaar om versierd te worden met aquarelverf. De eieren krijgt hij via via en moeten nog leeggemaakt worden. Dat doet ie heel voorzichtig door twee gaatjes in de schaal te prikken: eentje aan de bovenkant en eentje aan de onderkant. En als hij er dan met een injectiespuit wat lucht inblaast, loopt het ei er zo uit. Je zou er een omelet van kunnen bakken, maar Albert gruwelt van het idee.

Op de schalen maakt hij natuurtafereeltjes: landschappen, insecten, bloemen en soms ook vogels. In totaal maakte hij er al meer dan duizend. Het schilderen is een aangeboren talent dat met wat lessen op de kunstacademie is geperfectioneerd. Platte doeken heeft ie ook weleens geprobeerd, maar dat miste de uitdaging die de volmaakte vorm van een ei heeft. Want door de vorm moet je je tekeningen altijd net een beetje kloppend maken en zo blijft het leuk. ◻

Tosca Sel

Verschijningsdatum Profielen 136: 21 maart 2017 **Hoofdredacteur** Dorine van Namen **Eindredacteur** Esmé van der Molen **Redactie** Darice de Cuba, Demian Janssen, Bibi Kok (stagiaire), Olmo Linthorst, Jos van Nierop, Tosca Sel **Corrector** Marco Prins **Medewerkers aan dit nummer** Jonathan van Noord, Hoger Onderwijs Persbureau [HOP] **Foto’s** Wouter le Duc, Frank Hanswijk, Anne Hospers, Withney Irokromo, Sugarcoated, Ingmar Timmer, Levien Willemse, Astrid Zuidema **Illustraties** Stang Gubbels, Demian Janssen, Bibi Kok **Vormgeving** evvu.ch/Evelien van Vugt, i.s.m. Maxime Biekmann **Coverontwerp** Demian Janssen **Coverbeeld** Freepik **Redactieadres** Museumpark 40, hoogbouw bg, kamer MP.H.00.035. Postbus 25035, 3001 HA Rotterdam. Telefoon (010) 794 45 75. profielen@hr.nl. Open: ma. t/m vr. 10.00-17.00 uur **Advertenties** Via profielen.hr.nl **Druk** Tuijtel, Hardinxveld-Giessendam **Jaargang 28 ISSN** 1385-6677. **Profielen 137 verschijnt op 2 mei 2017** HET IS VERBODEN ZONDER TOESTEMMING VAN DE HOOFDREDACTEUR ARTIKELEN OF ILLUSTRATIES GEHEEL OF GEDEELTELIJK OVER TE NEMEN.

INHOUD
#136

PLASTICIET
‘We smelten het plastic’

09

INTERVIEW
Merijn Tinga is de Plastic Soup Surfer

14

PARTICIPATIEWET-BANEN OP DE HR:
11 down, 50 to go

18

Nieuws:
04 **Kort**
08 **Onderwijsvernieuwing** bij verpleegkunde
22 **Stagevergoeding** verloskunde
25 Communiceren met **robot Remote**

Column:
05 **Lieve Tosca:** ‘Mijn collega heeft een ochtendhumeur’
27 **Bart Siebelink:** ‘Nooit zonder werk’

Verder:
02 **Postbezorger** schildert natuurtafereeltjes op ei
07 **Afgestudeerd:** Lisa van der Slot, bouwkunde
26 **Jonathan drinkt...** hoptails bij de Bierboutique
28 **Wie ben jij dan:** Saber Korstanje organiseert halal events

Aan dit nummer werkten mee:

DEMIAN JANSSEN > Beeldredacteur
Twee jaar geleden begon Demian als illustratie-stagiair bij *Profielen*. Hij bleef voor ons freelancen en nu is hij onze beeldredacteur. De cover is van zijn hand.

< WITHNEY IROKROMO Fotograaf
Withney studeerde fotografie op de WdKA. Ze is gespecialiseerd in stilleven en fotografeerde daarom de eieren op de pagina hiernaast.

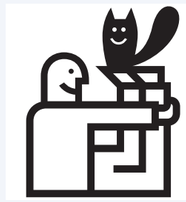

< STANG GUBBELS Illustrator
Stang is een bekende Rotterdamse illustrator. Hij werkt o.a. voor de Kunsthal, UWV en Donner en dit nummer ook voor ons. Zie zijn werk op p.18 en verder.

FOLLOW US:
TWITTER.COM/profielen FACEBOOK.COM/profielen instagram.com/profielenplaatjes PROFIELEN.HR.NL

Kort

FOTO: INGMAR TIMMER

Nieuwe medezeggenschapsraad

IN JANUARI IS DE NIEUWE MEDEZEGGENSCHAPSRAAD VAN START GEGAAN.
Voorzitter van de centrale medezeggenschapsraad is Berry Stam. Voorzitter van de pgmr (de personeelsvertegenwoordiging) is Sjoerd van Vliet. Voorzitter van de sgmr (studentenvertegenwoordiging) is Selcuk Durak. Deze heren vormen samen met Kelly van der Ende het dagelijks bestuur.

De nieuwe raad bestaat uit de volgende studenten en medewerkers (vlnr, van boven naar onder).
Tussen haakjes het kiesdistrict:
Sjoerd van Vliet (Kralingse Zoom), Brian van der Sluijs (Academieplein), Sabine Baas (Kralingse Zoom), Berry Stam (Museumpark), Marjolein Verbeek (Museumpark), Sandra Hekkelman (Wijnhaven/Blaak), Eduard Leijten (Museumpark), Kim Hermann (Museumpark), Willemijn den Herder (Academieplein), Renske Annevelink (Academieplein), Simone Huijbregts-van der Hoofd (Diensten), Selcuk Durak (Wijnhaven/Blaak), Halime Efraimova (Academieplein), Furkan Ala (Kralingse Zoom), Ed Catijn (Museumpark), Petra van Gelderen (Diensten), Christine Rietveld-Roedolf (Academieplein), Kelly van der Ende (Museumpark), Youssef Saidi (Kralingse Zoom)
Niet op de foto: Helen de Haan-Cao (Kralingse Zoom)

‘Toen ik voor een studie koos op mijn zeventiende, probeerde mijn moeder me ervan te overtuigen voor iets te kiezen dat ik ook in Marokko kan doen. Want je weet nooit wat er gaat veranderen.’

COLUMN ‘Werk aan een Plan B’ van Lamyae Aharouay, 15 februari 2017 in *NRC Handelsblad*

‘“ Sowieso man, you mah niggah”, zei een student onlangs tegen mij.’

Docent en Profielencolumnist **Halil Karaaslan** vroeg zich af of het woord ‘niggah’ wel door de beugel kan. Zie profielen.hr.nl, zoek op ‘Halil’.

EU-BACHELORSTUDENTEN MIJDEN VERENIGD KONINKRIJK NA BREXIT

7

Het aantal aanvragen is gedaald met **zeven procentpunten**.

DALER

STIJGER

De daling is niet aan de Nederlanders te wijten: vorig jaar hadden **810** Nederlandse studenten zich aangemeld, tegen **820** nu.

820

Bron: UCAS

RECORDAANTAL STUDENTEN NAAR HET BUITENLAND

24%

van de studenten die in 2013-’14 afstudeerden, deed een **studie of stage** in het buitenland. Een jaar eerder was dat nog 22%.

De populairste bestemmingen zijn onze buurlanden, **Spanje** en de **Verenigde Staten**.

Bijna de helft van hen maakt gebruik van het Europese subsidieprogramma **Erasmus+**.

X2

Dat is **een verdubbeling**: van bijna 6.000 in 2006 naar ruim 12.000 in 2016.

2%

Bijna 13.700 studenten uit Nederland volgen een volledige bachelor- of masterstudie in het buitenland. Dat is **2% van alle studenten** in Nederland. Het **Europese gemiddelde is 3,3%**.

Bron: EP-Nuffic

PABO DIT JAAR NOG WITTER

De pabo’s tellen dit jaar meer dan 4.200 eerstejaars. Slechts 184 van deze studenten zijn van niet-westerse afkomst, blijkt uit de nieuwste cijfers van de Vereniging Hogescholen. Dat zijn er slechts tien meer dan vorig jaar. Toen gingen er maar 49 mbo’ers van niet-westerse afkomst naar de pabo, dit jaar zijn het er 51. Wel kwamen er iets meer niet-westerse havisten: 82 tegen 66 vorig jaar.
Ze vormen nu 4,4 procent van de totale instroom aan de pabo’s. Vorig jaar was dat percentage net iets hoger: 4,5 procent. De pabo wordt dus weer een beetje witter.
De studenten die overblijven hebben het overigens goed gedaan, staat in een brief die de minister aan de Tweede Kamer heeft gestuurd. Van de eerstejaars met een niet-westerse migrantenachtergrond ging 63 procent door naar het tweede jaar, tegen 39 procent in de lichting ervoor.
In 2014, het laatste jaar dat nieuwe studenten nog een basisbeurs kregen, vormden de niet-westerse allochtonen acht procent van de instroom. *HOP*

COLUMN LIEVE TOSCA

FOTO: SUGARCOATED

Lieve Tosca,

Sinds kort heb ik een nieuwe collega. Ze is bekwaam en na elf uur ’s ochtends ook best gezellig. Voor die tijd kom ik liever niet bij haar in de buurt en het liefst zou ik haar eigenlijk niet eens aankijken. Dat gaat helaas lastig, want we delen een kamer. Hoe deal ik met haar ochtendhumeur?

Lfs,
Lachebekje

Lief Lachebekje,

Voor mensen die iedere morgen vrolijk uit bed komen, is het lastig in te voelen hoe zwaar de eerste uren van de dag zijn voor mensen met een ochtendhumeur. Ik word iedere ochtend vijf minuten voor de wekker wakker waarna ik ga douchen, de vaatwasser uitruim, was verzamel, koffiezet en rond zeven uur het huis verlaat. Mijn verloofde begint pas met bewegen wanneer ik de deur dichttrek en communiceert tot tien uur uitsluitend in verschillende gromtonen.
Omdat we elkaar aan het begin van onze relatie gek maakten – hij ergerde zich aan mijn gebabbel, ik aan zijn apathische gedrag – ben ik op onderzoek uitgegaan. En wat blijkt: sommige mensen hebben gewoon moeite met opstaan. Dat komt niet omdat ze te laat naar bed zijn gegaan of een wijntje te veel hebben gedronken, maar omdat hun biologische klok hen niet op tijd wakker maakt.
Slaap gaat in verschillende fases en – je herkent dit vast – als je in diepe slaap bent en bruut wordt gewekt, duurt het best even voordat je weer weet wie je bent. Bij sommige mensen gebeurt dit iedere ochtend en houdt het een paar uur aan. En het laatste waar ze dan zin in hebben, is menselijk contact of werk.
Wat je kan doen om het gezellig te houden op de kamer: groet je collega, maar ga geen gesprekken aan. Koffie of thee voor haar halen kan natuurlijk wel. En laat haar in de ochtend geen lastige taken doen. Die kunnen na elf uur ook prima. Net als vragen naar haar weekend/hond/kind.
Heb je zin in een praatje? Kom dan maar met mij praten. Ik ben er meestal fris en fruitig voor negen uur.

Lfs Tosca

Volg ook Tosca’s wekelijkse rubriek op profielen.hr.nl.

Kort

CIJFERS
HOE KIJKEN STUDENTEN TERUG OP HUN OPLEIDING?

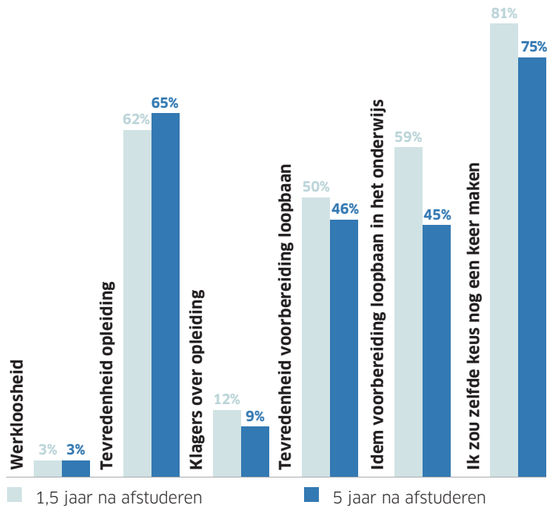

Bron: Researchcentrum voor Onderwijs en Arbeidsmarkt ROA

TIPS
3 simpele tips om plastic afval te verminderen

1 NEEM JE EIGEN TAS MEE ALS JE BOODSCHAPPEN DOET

2 GEBRUIK SHAMPOOS EN VERZORGINGSPRODUCTEN ZONDER MICROBEADS
Microbeads zijn minuscule korreltjes plastic die in verzorgingsproducten zitten. Download de app Beat the Microbead of kijk op de site van de Plastic Soup Foundation voor een lijst van producten zonder deze deeltjes. De HEMA, Kruidvat, De Tuinen, DA, Rituals en nog talloze andere merken en ketens verkopen verantwoorde producten.

3 SCHEID JE PLASTIC AFVAL
Doe het in ieder geval één week als wake-upcall.

Veel meer over plastic op p.9 en p.14

'We zijn hoopvol gestemd dat het decreet om een inreisverbod in te stellen voor bepaalde landen minder ontwrichtende consequenties heeft voor universiteitscampussen dan het decreet van 27 januari.'

The Association of American Universities (AAU)

STRIP: *Everyday City Sightseeing*

BIBI KOK, derdejaars illustratie WdKA

FOTO'S: LEVIEN WILLEMSE

GEMIST OP DE HR:
'Met drie medestudenten heb ik een studievereniging opgericht omdat we mogelijkheden voor verdieping en binding tussen de studenten misten.'

GELEERD OP DE HR:
'Buiten de kaders denken, grenzen en mogelijkheden opzoeken.'

Lisa van der Slot

Tot 2015: Bouwkunde
Nu: Master stedenbouw RAvB en ontwerper stedenbouw bij De Zwarte Hond

'Academie van Bouwkunst: net een speeltuin'

Na haar vwo-examen ging Lisa van der Slot internationale ontwikkelingsstudies studeren aan Wageningen University, een combinatie van sociologie, economie en politicologie waarmee je bijvoorbeeld ontwikkelingshulp kan gaan doen. Toen ze ziek werd, viel dat plan in duigen.

'M'N IMMUUNSYSTEEM LEEK TE ZWAK OM OOIT NOG VOOR EEN LANGE PERIODE NAAR EEN ONTWIKKELINGSLAND TE GAAN', vertelt Lisa van der Slot. 'Ik moest m'n studie stoppen en besloot iets compleet anders te gaan doen: hbo bouwkunde. De opleiding beviel me wel en ik werd lichamelijk ook steeds sterker. De ziekteverschijnselen die ik had, bleken veroorzaakt te zijn door coeliakie en met een dieet was ik snel weer zo goed als nieuw.'

HONOURS IN KAAPVERDIË

'Omdat de opleiding me relatief makkelijk afging, kon ik meedoen aan het honourstraject. Iets waar ik tot op de dag van vandaag heel blij mee ben, omdat ik heel toffe dingen mocht doen. Zo gingen we naar Kaapverdië waar ik in een multidisciplinair onderzoeksproject bouwkunde en sociologie kon combineren. Voor de crisis waren er veel investeerders naar de hoofdstad van het eiland Sal gekomen. Maar door de crisis werden de gebouwen nooit afgemaakt en stonden er overal half afgebouwde geraamtes. In opdracht van een stichting gingen we daarheen om problemen te inventariseren, de groep na ons ging met onze informatie verder. Heel tof.'

DIT WIL IK!

'Tijdens die trip kwam voor mij alles bij elkaar: het sociale, de bouwkunde, het samenwerken met verschillende disciplines, interviews afnemen en onderzoek doen. Ik wist dat ik hier m'n werk van wilde maken, dus ik koos een minor stedenbouwkunde. Voor m'n afstuderen deed ik een onderzoek naar het herbestemmen van molens voor Stadsherstel Historisch Rotterdam. De gemeente wilde afstand doen van vijf molens omdat ze duur zijn in onderhoud en weinig opleveren. Dus maakte ik voor iedere molen een toekomstplan, zoals een lunchroom of een bed & breakfast. M'n rapport viel in de prijzen en na m'n afstuderen heb ik nog een halfjaar voor het bedrijf gewerkt.'

EN DOORRRRRR

'Ik werk nu vier dagen bij architectenbureau De Zwarte Hond. Daar doe ik in een internationaal team veel onderzoek en mag ik ook ontwerpen. Tegenwoordig ga ik naast mijn werk ook een avond en een schooldag per week naar de Academie van Bouwkunst voor een master stedenbouw. Het voelt echt als twee weken in een. Veel van m'n vrije tijd wordt opgeslokt door de academie. Maar het is 't waard. De lessen van bekende architecten en stedenbouwkundigen zijn echt heel leuk. Het is een soort speeltuin. Als ik over tweeënhalf jaar klaar ben met m'n opleiding wil ik misschien nog een master architectuur gaan doen. Maar dat zien we tegen die tijd wel weer. Eerst even dit afmaken.' ■ *Tosca Sel*

Sinds dit collegejaar werkt verpleegkunde met een vernieuwd lesprogramma. De opleiding wilde tegelijkertijd een hoger bindend studieadvies invoeren, maar daar stak de centrale medezeggenschapsraad (cmr) een stokje voor. Hoe zijn de eerste ervaringen met het nieuwe curriculum?

DE HELE WEEK HETZELFDE VAK

Eerstejaars verpleegkunde Arjan Klaassen (21) heeft al een economische mbo-opleiding achter de rug en werkt als nachtbegeleider voor alleenstaande minderjarige vluchtelingen. 'Door die bijbaan kwam ik erachter dat de zorg goed bij mij past. Verpleegkunde sprak me aan omdat ik daar alle kanten mee op kan: van psychiatrie tot de wijk.'
Dat Arjan tot de eerste lichting van 325 studenten behoort die het vernieuwde curriculum volgt, wist hij van tevoren niet, maar tevreden is hij wel. Vooral het feit dat hij de hele week hetzelfde vak heeft, vindt hij 'heerlijk'. 'Je hebt de hele week dezelfde boeken en literatuur mee, en je hoofd bij één onderwerp.'
Sinds september heeft de opleiding de vier onderwijsperiodes anders georganiseerd. **Studenten hebben per periode vier weken 'kennislijn', twee weken 'vaardigheden' en twee weken VIA. Dat staat voor Verpleegkundige in Actie, een soort projectweek.** De regielijn (voorheen studieloopbaancoaching) is het enige onderdeel dat door de verschillende lijnen heen loopt. Per week wordt van vak gewisseld.
Verder werd de mogelijkheid tot herkansen aan banden gelegd. Studenten moeten een nu-of-nooitgevoel krijgen, aldus de onderwijsmanagers Marion van Harn en Els de Bock. Daarom mag voortaan maar een van de vier kennistoetsen worden herkanst, en dan ook pas aan het einde van het collegejaar. Hetzelfde geldt voor de andere leerlijnen: één herkansing per collegejaar.
Met deze beperking van de herkansingen is wel de mogelijkheid tot compenseren opengezet. Daar gaf de cmr toestemming voor. In de kennislijn mogen studenten één vijf met een zeven compenseren. In de andere lijnen kan niet worden gecompenseerd.

> 'Voor de eerste kennistoets slaagde 90 procent, terwijl dat voorheen 60 procent was.'

kleinere klassen

Om dit intensievere onderwijs mogelijk te maken, sleutelden onderwijsmanagers Harn en De Bock aan de klassengrootte. 'We hebben twintig klassen. Bij de kennislijn voegen we twee groepen samen en zitten we met ongeveer dertig studenten in een klas, maar met de vaardigheids- en projectklassen werken we met kleine groepen van zeventien studenten.'
Hoewel het commerciële instituut COM en de opleiding industrieel product ontwerpen goede resultaten behaalden met vergelijkbare onderwijsvernieuwingen, was de eerste toetsperiode toch 'heel spannend'. De onderwijsmanagers: 'Voor de eerste kennistoets slaagde negentig procent, terwijl dat voorheen zestig procent was. De tweede kennistoets had een slagingspercentage van 83 procent. Studenten zijn meer gaan studeren. Ze besteden nu gemiddeld dertig uur per week aan hun studie; dat was voorheen lager. **Van de docenten die de lessen vaardigheden geven, krijgen we terug dat studenten in een week heel snel vooruitgaan.** Wel zijn we op dit moment nog voorzichtig met conclusies trekken en laten we onze eerste kennistoets ontleden door een docent die de SKE (Senior Kwalificatie Examinering) doet. Was ons onderwijs nou beter georganiseerd waardoor meer studenten slaagden? Of was de toets misschien te makkelijk?'

rust

Docenten Steffie van der Mey en Paulien van Antwerpen durven dat niet te zeggen. Wel ervaren ze veel meer rust door het nieuwe curriculum. Van der Mey: **'Vorig jaar waren de studenten *overwhelmed* door de hoeveelheid vakken. De lessen zijn nu veel effectiever,** omdat studenten niet steeds inhoudelijk hoeven te switchen. Door het intensievere contact leer je de studenten ook beter kennen en kun je ze beter individueel begeleiden.'
Het nieuwe programma vraagt wel wat extra's van de docent. Van Antwerpen: 'Je hebt ze drie à vier uur achter elkaar in de les. Dat is heel intensief, zowel voor de docent als voor de studenten. Om ze geboeid te houden, moet je je echt goed voorbereiden, van minuut 1 tot minuut 200.'
Voor docenten is het werk ook minder afwisselend geworden. Ze zitten vast aan hun vak en hebben minder werkcontact met docenten uit de andere leerlijnen. Van Antwerpen en Van der Mey houden juist van afwisseling. Van Antwerpen: 'Daarom hebben wij met elkaar geruild. Steffie deed eerst VIA en nu de kennislijn, en ik andersom. Het is fijn dat dat mogelijk is.'
Terwijl de opleiding wacht op de analyse van de tweede toetsperiode, lijkt het sentiment positief. Ook student Arjan, die als eerstejaars geen vergelijkingsmateriaal heeft, is tevreden. In zijn eerste blok haalde hij alle grote vakken; alleen verpleegkundig rekenen (1 studiepunt) niet. Ook de tweede periode lijkt goed te zijn gegaan. Zijn klas noemt hij 'gemotiveerd'. 'Er wordt hard gewerkt; dat is anders dan op mijn mbo-opleiding.'
Missen de docenten het verhoogde bsa eigenlijk wel? Van der Mey: 'Ik was heel teleurgesteld dat we dat niet mochten invoeren. Ik zag het als een belangrijke pijler van het nieuwe curriculum, maar ik moet zeggen dat studenten ook zonder het bsa van 52 punten de druk voelen. Dat nu-of-nooitgevoel lijken ze echt wel te hebben.' ◘

Esmé van der Molen

Beeld **Plasticiet** Tekst **Esmé van der Molen**

ILLUSTRATIE: FREEPIK

Een gemiddelde Rotterdamer gebruikt zo'n **30 kilo plastic per jaar**. Daarna gooien we het weg. Studenten van de Willem de Kooning Academie verzonnen een betere oplossing. Ze smelten het plastic om tot een nieuw, hoogwaardig product: **Plasticiet**.

►

ANNE-MARIJE MANTING (23)
LIFESTYLE & DESIGN

JOOST DINGEMANS (23)
PRODUCT DESIGN

MARTEN VAN MIDDELKOOP (22)
PRODUCT DESIGN

YVETTE DE WIT (24)
ADVERTISING

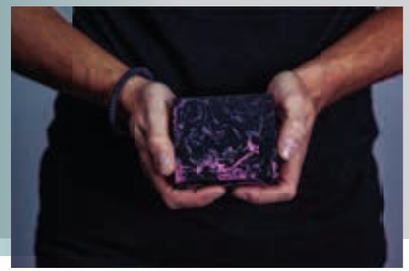

Door het marmermotief krijgt Plasticiet een hoogwaardige uitstraling.

De kleuren van het product zijn afhankelijk van het plastic afval dat de studenten binnenkrijgen.

JOOST & MARTEN
OP HET BALKON

HET BEGON ALLEMAAL MET EEN MINOR. Marten, Joost, Yvette en Anne-Marije waren tot elkaar veroordeeld omdat ze de eerste les van hun minor new frontiers hadden gemist. De 'groep outcast' moest met elkaar verder en dook na wat inhoudelijke omzwervingen in het onderwerp plastic. 'Dat materiaal interesseerde ons het meest. Plastic is enorm onderschat. Het is "maar plastic", een materiaal uit de wegwerpindustrie. Bovendien is het ook nog eens vervuilend waardoor het een slecht imago heeft. Ten onrechte, want plastic is goed recyclebaar. **Wij wilden iets verzinnen waardoor juist de kwaliteiten van plastic naar voren komen.'** Dat werd het product Plasticiet. 'We smelten plastic afval om en maken er platen van met marmermotief. Daardoor krijgt het plastic een hoogwaardige uitstraling.'

Voordat Joost de 'smeltmachine' ontwierp, smolten de studenten het plastic op hun balkon.

Joost is de productiemanager bij Plasticiet. Hij ontwierp en maakte deze machine om plastic te smelten.

TWEE UUR PER PLAAT

De studenten begonnen met smelten op een balkon, maar zijn via Stad in de Maak inmiddels gepromoveerd naar een eigen ruimte aan het Zwaanshals in Noord. In één plaat zit gemiddeld twee uur werk. 'Voor ons gaat het niet per se om het eindproduct. Daarom hebben we gekozen voor het maken van platen. Dat is een open product waarmee je alle kanten op kan. Zo zijn we nu bezig met het optimaliseren van het productieproces, zodat we binnenkort een opdracht kunnen aannemen. We zijn hiervoor bijvoorbeeld in gesprek met een basisschool om een schaakbord te maken voor het schoolplein. Dat willen we koppelen aan het inzamelen van verschillende plastics op school en lessen over plastic. We willen niet alleen bijdragen aan een vermindering van plastic afval; het liefst zouden we van Plasticiet een sociale werkplaats maken met een functie in de wijk.'

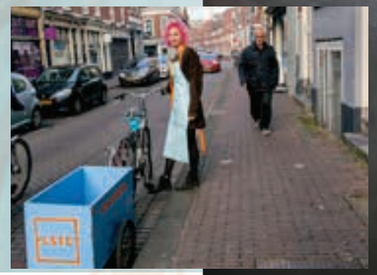

Plasticboer
Met een bakfiets wordt plastic opgehaald in de wijk.

SAFETY FIRST

Op dit moment test een student van TU Delft de platen. 'Er zijn allerlei producten te verzinnen met Plasticiet: vloeren, aanrechtbladen, speelhuisjes... Maar dan moeten we wel zeker weten of dat veilige toepassingen zijn.'
Ook loopt er een subsidieaanvraag bij de gemeente en hoopt de groep een werkplaats te vinden in Crooswijk die toegankelijk is voor buurtbewoners. De minor is inmiddels al met een negen afgerond, maar de studenten zijn alle vier nog twee dagen in de week met Plasticiet bezig. Ook na hun afstuderen hopen ze erbij betrokken te blijven. 'Of het over te dragen aan een nieuwe lichting studenten, dat kan ook. Het gaat niet om ons, maar om het project.'

www.plasticiet.com

De Plastic Soup Surfer

Merijn Tinga

Dit is geen deprimerend artikel. Het gaat dan wel over plastic soep, een van de milieudrama's van onze tijd, maar de Plastic Soup Surfer, a.k.a. Merijn Tinga, komt in actie. Hij zeilde op een surfboard van petflesjes naar Engeland om zijn petitie voor statiegeld kracht bij te zetten.

Tekst **Esmé van der Molen** Fotografie **Frank Hanswijk**

'WE KUNNEN ALLEMAAL IETS DOEN AAN DE PLASTIC SOEP'

FOTO: VICTOR BOTS

'IN NEDERLAND DUMPEN WE **JAARLIJKS 50 MILJOEN** PETFLESJES.'

'IK KWAM ERACHTER HOE **RANZIG** DE TACTIEKEN VAN DE VERPAKKINGS-INDUSTRIE ZIJN.'

FOTO'S: MERIJN TINGA

'IK MAAKTE EEN SURFBOARD **VAN PLASTIC AFVAL,** GEWOON MET EEN GASBRANDER EN EEN STRIJKIJZER.'

EIND JANUARI STRANDDE EEN DOLFIJN OP HET NOORSE EILAND SOTRA. Omdat het dier na een reddingsactie steeds bleef terugzwemmen naar de kust, werd het afgemaakt. Een trieste vondst in zijn maag verklaarde zijn slechte conditie: dertig plastic zakken, snoepwikkels en ander plastic afval verstopten zijn maagdarmkanaal waardoor hij geen voedsel meer kon opnemen en verhongerde.

Merijn Tinga wijdt zijn leven aan dit verhaal: het verhaal van de plastic soep die onze zeeën vervuilt. Een van de grootste vervuilers is het petflesje, en daarom heeft hij deze kleine wegwerpartikelen tot zijn *target* gemaakt. Hij is niet tegen petflesjes, het gaat erom wat je doet als het flesje leeg is. 'Er wordt te weinig nagedacht over het einde van de gebruikscyclus. Dat is met veel materialen geen probleem, maar met plastic wel. Uiteindelijk eindigt een groot deel ervan in onze oceanen en het is niet afbreekbaar. **Wereldwijd hebben we het dan over 9 miljard kilo plastic afval per jaar. In de Noordzee gaat het om 20 miljoen kilo.** Vaak is dat eenmalig gebruikt plastic van land dat via de rivieren of het strand in zee terechtkomt. In Nederland dumpen we jaarlijks 50 miljoen petflesjes en het stomme is dat die stroom heel eenvoudig te stoppen is. **In Duitsland en de Scandinavische landen hebben ze dat gedaan door statiegeld in te voeren; een maatregel die zwerfflesjes met 95 procent kan terugdringen.** Maar in Nederland slaagt de verpakkingsindustrie er al vijftien jaar in om statiegeld voor kleine petflessen tegen te houden. Sterker nog, ze proberen ook het statiegeld voor petflessen van 1 en 1,5 liter af te schaffen.'

Wanneer werd plastic soep een thema voor jou?

'Ik heb biologie gestudeerd en werd daarna leraar. **In 2000 ben ik met een kiteboard aan mijn fiets naar Marokko gefietst. Dat was een keerpunt in mijn leven.** Ik heb mijn baan opgezegd en ben kunstenaar geworden. Zo rond 2013 kwamen de eerste berichten in de media over plastic soep en ik kwam het afval tegen op het strand. Dat triggerde mij om van plastic afval een surfboard te maken, gewoon met een gasbrander en een strijkijzer. **Met dit loodzware board heb ik 350 kilometer gezeild van België naar Duitsland.** Dat was het moment dat ik voor het eerst als Plastic Soup Surfer naar buiten trad.'

Hoe is de situatie in de oceanen?

'Niet zo goed. Vijftig procent van het plastic afval in zee komt uit zes opkomende economieën in het Verre Oosten: Indonesië, Thailand, Myanmar, Filipijnen, Sri Lanka en Vietnam. In 2050 zal volgens de Verenigde Naties 99 procent van de zeevogels plastic hebben ingeslikt. Plastic afval schaadt zeshonderd soorten in de zee en vijftien procent daarvan is zelfs bedreigd door het inslikken van of verstrikt raken in plastic afval. Dat is een direct gevolg van het macroplastic, maar je ziet ook kleinere, inmiddels afgebrokkelde stukjes plastic in vissen, zeezoogdieren en zeevogels, en nog een stap lager in de voedselketen worden de kleinste stukjes plastic, micro- of nanoplastic genoemd, opgenomen door algen en krill. **Die microstukjes plastic trekken ook nog eens zware metalen aan. Zo krijg je een giftige, chemische cocktail. Bij dolfijnen vinden we deze stoffen terug in hun vetweefsel** en het is aannemelijk dat wij dat ook binnenkrijgen als we seafood eten. Wat het gevolg daarvan is, weten we nog niet precies. Voor de mens is het waarschijnlijk eerder een langetermijngevolg dan een heel acuut gezondheidsrisico.'

Jij hebt in 2015 met je gezin een zeiltocht over de Noordzee gemaakt en plastic opgeruimd. Wat heb je met eigen ogen gezien?

'Het plasticsoepprobleem is in de beeldvorming iets van het Verre Oosten, maar ik heb gezien dat ook in Europa op elk strand of onbewoond eiland plastic afval ligt en ook hier breekt dat in kleine stukjes. We hadden een net met een fijne zeef meegenomen. Iedere keer dat we dat door het water haalden, zaten daar microstukjes plastic in, ook op plekken in Noorwegen, Denemarken en Zweden waar het water kristalhelder is. En ook bij stormvogels en vissen uit de Noordzee wordt plastic in de maag gevonden.

'Het meeste afval komt uit Engeland of Nederland. Er is Noors onderzoek dat aantoont dat maar een op de zes petflesjes die op de Noorse kust aanspoelt afkomstig is uit Noorwegen zelf.'

Na je eerste board en de zeiltocht diende zich een ander project aan. Je maakte opnieuw een board, maar ditmaal enkel van petflesjes en je surfte daarmee van Scheveningen naar Lowestoft in Engeland met als doel je petitie voor statiegeld kracht bij te zetten.

'Na onze zeiltocht was ik een beetje gedemotiveerd geraakt. Wij waren plastic aan het opruimen, maar als we dan aan land kwamen om het afval weg te brengen, was het plastic *all over the place*. Ik dacht: **Als ik hierin mijn energie wil steken, is opruimen een heilloze weg. We moeten de plastic soep aanpakken** via gedragsverandering. Daarbij is een haalbare oproep nodig, en dat was: Teken mijn petitie voor het invoeren van statiegeld. Inmiddels hebben al meer dan 57.000 mensen dat gedaan.'

Helpt het daarbij dat de maatregel om mensen verplicht te laten betalen voor plastic tasjes een succes is?

'Ja, natuurlijk. Je ziet dat tien cent voor de meeste mensen al genoeg is om zelf een tasje mee te nemen. **Bij statiegeld gaat het er niet alleen om dat we minder plastic verbruiken: statiegeld grijpt in op veel meer vlakken. Het voorkomt 50 miljoen zwerfflesjes op straat.** Een minder vuile straat zorgt voor een betere sociale veiligheid. Het is een schoolvoorbeeld van circulaire economie: van petflessen maak je petflessen. De cirkel is rond.'

Waarom loopt Nederland dan zo achter wat betreft statiegeld?

'Nederland is het enige land ter wereld waar we wel een statiegeldsysteem hebben voor grote, maar niet voor kleine petflessen. Ons systeem dateert bovendien nog uit de jaren tachtig van de vorige eeuw. De industrie weet het vernieuwen ervan al vijftien jaar tegen te houden. Coca-Cola is tegen elke extra drempel tot aanschaf van hun product, wat statiegeld natuurlijk is. Ook bieden kleine petflesjes extra marketingmogelijkheden. Ik kwam erachter hoe ranzig de tactieken zijn die de industrie inzet om het systeem inefficiënt te houden. Denk aan gesponsorde misleidende onderzoeken tot het afkopen van Lidl en Aldi om voor de afschaffing van statiegeld te stemmen.

'Maar de argumenten staan aan onze kant. Plastic is een urgent milieuprobleem. Er is een statiegeldsysteem dat wereldwijd goed werkt. Dat kunnen we copy-pasten. Verder is er een gedragsverandering nodig van ons allemaal: van de overheid, burgers en producenten.

'Gelukkig lijkt ook de politiek hier nu van overtuigd. Op Valentijnsdag hebben we 55.000 handtekeningen aan de Tweede Kamer overhandigd ter ondersteuning van een motie om te onderzoeken hoe het aantal zwerfpetflesjes in drie jaar tijd met negentig procent teruggedrongen kan worden. Die motie is aangenomen.'

Een surftocht naar Engeland, een zeiltocht om plastic op te ruimen… Staat er binnenkort een nieuwe stunt op je programma?

'Jazeker. Waarschijnlijk ga ik deze zomer de hele Rijn af peddelen. *From source to sea* op een board van petflesjes.'

Hoe financier je zo'n wekenlange trip?

'Na mijn overtocht naar Engeland lukt het makkelijker om mijn kosten gesponsord te krijgen, maar ikzelf word niet betaald. Dat vind ik niet erg. De ervaring is zo veel belangrijker dan geld. Het is ongelofelijk dat een eenling een vijftien jaar lopend proces kan beinvloeden en misschien zelfs beslechten, met meer dan 57.000 mensen als support. Daar hoef ik echt geen geld voor.' ◻

Meer info op www.plasticsoupsurfer.org. Je kunt daar ook de petitie tekenen.

Participatiewet: HR zoekt nog 50 werkplekken

In 2015 tekende de HR een convenant waarin werd vastgelegd dat er zestig Participatiewet-banen worden gecreëerd voor mensen met een arbeidsbeperking. **In anderhalf jaar zijn er elf plekken vervuld,** maar na een pittige start heeft de hogeschool er vertrouwen in dat de overige vijftig banen ook worden gerealiseerd.

'WIJ VINDEN HET ONZE MAATSCHAPPELIJKE PLICHT om ons in te zetten voor kwetsbare groepen die extra steun nodig hebben bij het vinden van een passende baan', zei collegevoorzitter Ron Bormans bij het ondertekenen van het convenant. De Hogeschool Rotterdam heeft afgesproken deze banen voor mensen met een beperking vóór 2024 te realiseren. De afspraak werd anderhalf jaar geleden gemaakt en ondertussen zijn er negentien mensen aan het werk, bij elkaar bijna 11 fte.

Om de doelen uit het convenant te halen, moet iedere dienst en ieder instituut mensen plaatsen. Joke Dolfing, adviseur Participatiewet op de HR, vertelt: 'We gaan de komende periode alle instituten langs om te kijken wat mogelijk is. **Uit het medewerkersonderzoek blijkt dat op sommige instituten de werkdruk hoog is en daar zou een paar extra handjes enorm goed uitkomen.** Dus vragen we managers te onderzoeken welke taken nu door (te) hoogopgeleide medewerkers worden gedaan of voor welke taken structureel te weinig tijd is. Voor die taken kunnen we proberen iemand te vinden.'

Tekst **Tosca Sel** Illustraties **Stang Gubbels**

‘IK WAS AAN HET PIONIEREN BINNEN DE HR EN DAT HEEFT ONEVENREDIG VEEL TIJD GEKOST.’

IN DE UITLEEN

In 2015, niet lang na ondertekening van het convenant, kreeg Bert Ardesch, manager bedrijfsvoering bij het Instituut voor Gezondheidszorg, het verzoek om eens na te denken over beschutte arbeidsplaatsen. Ardesch: ‘Dat kwam voor ons op een mooi moment, want we konden wel iemand gebruiken in de uitleen van lesmaterialen. Studenten en docenten kunnen bij twee uitgiftepunten geraamtes, oefenpoppen en ander lesmateriaal lenen. Het lukte ons niet om deze punten volledig bemand te houden en daardoor raakten er weleens dingen stuk of kwijt. Het leek ons mooi om het team uit te breiden met iemand uit de Participatiewet. Dus we stelden een profiel op en Pameijer (een instelling die kwetsbare mensen in regio Rijnmond ondersteunt, red.) ging voor ons op zoek.’

De zoektocht leverde twee sollicitanten op en Marcha kreeg de baan. Ardesch: ‘We hadden meteen een goed gevoel bij haar en dat bleek te kloppen. Ze werkt hier nu anderhalf jaar en we zijn heel erg tevreden.’

Het genoegen is geheel wederzijds. Marcha wilde altijd al op een school werken, maar het lukte haar niet om een leuke baan te vinden. Ze verstuurde tientallen sollicitaties, maar werd nergens aangenomen. En daar baalde ze van: ‘Ik zat thuis zonder dagbesteding, zonder ritme. Het was voor mij echt belangrijk dat ik het huis uitging. Via Pameijer kon ik eerst aan de slag als gastvrouw in de verslavingszorg. Daar mocht ik koffie en thee schenken. Dit werk is leuker.’

JOBCOACHES EN ANDERE BEMOEIENIS

Omdat Marcha vanuit de nieuwe Participatiewet aan de slag ging, kwam ze niet alleen. **Het eerste halfjaar kwam er twee keer per week een jobcoach die haar begeleidde met praktische tips en haar een luisterend oor bood**: ‘Als het even niet lekker ging, kon ik dat bij hem kwijt.’ Daarnaast werd ze bijgestaan door collega Hanny die haar wegwijs maakte in de uitleenpunten en alle verschillende materialen. Marcha: ‘Ik heb het erg getroffen met Hanny. We hebben echt een klik en we kunnen over alles praten. Ik ben best wel verlegen en vond het in ’t begin spannend als studenten me aanspraken. **Ik was bang dat ik ze niet kon helpen.** Als ik nu geen antwoord op hun vragen heb, schrijf ik hun naam en studentnummer op een papiertje en dan overleg ik met Hanny. Het gaat steeds beter, de jobcoach komt nog om de week praten.’ Hanny: ‘Ik ben ook blij met Marcha, het is gezellig én fijn om een paar extra handen te hebben.’

Ook Marcha’s collega’s werden begeleid en dat was – niet in de laatste plaats voor Ardesch zelf – heel nuttig: ‘De jobcoach heeft ook het team begeleid en dat was nodig. Marcha pakt alles goed op en we behandelen haar zoals alle andere collega’s. Ik moet wel blijven oppassen dat ik haar niet overvraag. Laatst hebben we

voor het eerst een functioneringsgesprek gevoerd. Toen ik die afspraak in haar agenda zette, ben ik wel even naar haar toegelopen om te zeggen dat ze niet zenuwachtig hoefde te zijn voor dit gesprek. Voor je het weet, heb je onnodige stress veroorzaakt.’

RAUW OP M’N DAK

In het kielzog van de jobcoach volgde een stoet andere hulpverleners, een situatie waar manager Ardesch niet op voorbereid was: ‘Ik was aan het pionieren binnen de HR en dat heeft onevenredig veel tijd gekost. Niet door Marcha zelf, maar door de administratieve rompslomp die haar aantreden met zich meebracht. Ik moest ineens communiceren met allerhande instellingen zoals personeelszaken van de HR, Pameijer en het UWV. Dan kreeg ik onverwacht een telefoontje van het UWV of we even het functioneren van mevrouw konden evalueren. Dat viel rauw op m’n dak.’

Ondertussen zijn we anderhalf jaar verder en anderhalf jaar wijzer. Participatiewet-adviseur Dolfing heeft met input van managers die al beschermde werkplekken bieden een flyer gemaakt waarop staat wat hen te wachten staat als ze iemand van Pameijer of het Werkgeverspunt Rijnmond (WSPR) in dienst nemen. Dolfing: ‘De flyer heet Werk maken van de Participatiewet en die heet zo omdat we nu serieus aan de slag gaan. **De verkennende fase is afgerond. We moeten nu echt spijkers met koppen gaan slaan.** In de flyer (die ook op intranetpagina Hint te vinden is, red.) staat veel praktische informatie over de Participatiewet. We nemen de flyer mee als we op gesprek gaan, managers kunnen dan kijken of het wat voor hen is. De meeste managers reageren enthousiast als we de mogelijkheden met ze bespreken. Er is veel goodwill.’

‘DE VERKENNENDE FASE IS AFGEROND. WE MOETEN NU ECHT SPIJKERS MET KOPPEN GAAN SLAAN.’

BUDGET

Een klein obstakel in het realiseren van de zestig Participatiewet-banen, is budget. Ondanks dat de voorwaarden gunstig zijn (zie kader) moet er wel salaris betaald worden. En waar er op de Hogeschool Utrecht extra geld is vrijgemaakt voor het realiseren van het convenant, moeten deze werknemers op de HR uit de budgetten van de instituten en diensten betaald worden. En daar is niet altijd ruimte voor.

Collegevoorzitter Ron Bormans ziet geen reden om extra budget vrij te maken: ‘Dat zou te makkelijk zijn. Iedere evaluatiestudie leert dat duurzame inbedding van dergelijke functies staat of valt met warme betrokkenheid van directe collega’s en leidinggevenden. **Zelf moeten betalen creëert betrokkenheid én verantwoordelijkheid.** Bovendien betalen wij bij voorkeur niet centraal voor iets dat decentraal beleefd en belegd moet zijn. En uiteindelijk komt het allemaal uit dezelfde pot met geld: het bedrag dat wij van het departement krijgen.’

Voor Marcha is haar werk heel belangrijk en ze vindt het goed dat de hogeschool mensen zoals zij aan de slag helpt: ‘Als je lang niet hebt gewerkt, is het een grote drempel om weer te beginnen. Mijn collega’s weten dat ik via Pameijer werk en houden rekening met me. Je komt niet zomaar bij zo’n instantie terecht. **De meeste mensen hebben een rugzakje en zijn daardoor onzeker. Daar moet je rekening mee houden en dan wordt die onzekerheid vanzelf minder, zoals ook bij mij is gebeurd.** Ik voel me hier geaccepteerd. Ze houden rekening met me en ik kan mezelf zijn.’

Ardesch is ook positief over het traject dat hij heeft gelopen. Hij kan het alle HR-managers aanraden: ‘Ik vind het een maatschappelijke verplichting om aan dit soort trajecten mee te werken en ben dan ook blij met het ingezette hogeschoolbeleid. Je moet alleen wel goed nadenken over de werkzaamheden die je iemand kan bieden en wat je van iemand vraagt. Er is een enorme verscheidenheid aan kandidaten en ik denk dat bijvoorbeeld bedrijfsbureaus veel mensen kwijt kunnen. **De begeleiding vanuit Pameijer is in ieder geval heel goed georganiseerd. Je merkt dat dit hun business is.’**

PARTICIPATIE *WAT?*

IEDEREEN DIE KAN WERKEN MAAR DAARBIJ ONDERSTEUNING NODIG HEEFT, VALT ONDER DE PARTICIPATIEWET. Het doel van de wet is mensen die kunnen werken, maar door een beperking niet zelfstandig het minimumloon kunnen verdienen, aan een baan te helpen bij een reguliere werkgever. Het gaat om structurele en duurzame taken (niet tijdelijk, niet vrijblijvend), voor minimaal 12 en maximaal 25,5 uur per week. Denk aan (ondersteunend) onderwijsassistent, receptionist, administratief medewerker, ICT-medewerker, secretarieel medewerker, managementassistent, medewerker practicum, archiefmedewerker, beleidsondersteunend medewerker of docent.
Een werknemer wordt uit de eigen begroting van de dienst of het instituut betaald. Er is wel een aantal gunstige regelingen zoals de kosteloze proefplaatsing, een no-riskpolis waarbij loon wordt doorbetaald bij ziekte, een loonkostensubsidie en een werkplekaanpassing.
De Participatiewet is op 1 januari 2015 in de plaats gekomen van de Wet werk en bijstand (WWB), de Wet sociale werkvoorziening (WSW) en een groot deel van de Wet arbeidsondersteuningsvoorziening jonggehandicapten (Wajong).

OPLEIDING VERLOSKUNDE belooft niet meer tegen stagevergoeding te lobbyen

ILLUSTRATIE: DEMIAN JANSSEN

De drie Nederlandse opleidingen verloskunde gaan ziekenhuizen niet meer adviseren om géén stagevergoeding te betalen. De opleidingen blijven bezorgd over het aantal stageplaatsen, maar willen zich niet meer met de cao ziekenhuizen bemoeien.

NIET ALLE NEDERLANDSE ZIEKENHUIZEN BETALEN HUN VERLOSKUNDESTAGIAIRS DE VERPLICHTE STAGEVERGOEDING. Volgens hun cao zouden de ziekenhuizen hen ruim driehonderd euro per maand moeten betalen. Ziekenhuizen betaalden deze vergoeding jarenlang niet op dringend advies van de opleiding verloskunde, waar de studenten studeren. Dat advies wil de opleiding nu niet meer geven.

TEKORT AAN STAGEPLAATSEN

De drie Nederlandse opleidingen vreesden dat het betalen van een stagevergoeding tot minder stageplaatsen zou leiden. Daarom adviseerden ze ziekenhuizen sinds 2010 om de stagevergoeding die in de cao staat niet te betalen. Vooral de ziekenhuizen met veel verloskundestagiairs gaven aan dat verzoek gehoor, blijkt uit onderzoek van *Profielen*.

Op 14 februari jl. hebben de opleidingen een nieuw standpunt bepaald. Hans van der Moolen, directeur van het Instituut voor Gezondheidszorg (IvG) van de Hogeschool Rotterdam, zei toen op de website van *Profielen* dat de opleidingen niet langer tegen de stagevergoeding van ziekenhuizen zouden gaan adviseren. Van der Moolen noemde onder andere de invoering van het leenstelsel als een reden om van standpunt te veranderen. Een ander argument voor de opleidingen is de ongelijkheid voor studenten die in het ene ziekenhuis wel en in het andere geen stagevergoeding krijgen. Dat schrijven de opleidingen uit Rotterdam, Maastricht en Amsterdam-Groningen in een later verspreide gezamenlijke verklaring. 'Wel nemen door dit besluit onze zorgen over de beschikbaarheid van stageplaatsen in het ziekenhuis toe', aldus de opleidingen.

In Rotterdam bijvoorbeeld is het Franciscus Gasthuis een belangrijke partner van de opleiding van de Hogeschool Rotterdam. Het ziekenhuis neemt rond de honderd stagiairs per jaar af (veel andere ziekenhuizen hebben maar een paar stagiairs verloskunde per jaar).

Verschillende medewerkers van het Franciscus Gasthuis zeggen dat het betalen van een stagevergoeding het aantal stageplekken waarschijnlijk flink zal beperken. Toch wil het ziekenhuis haar beleid heroverwegen, zegt manager p&o José Rigter van het Franciscus Gasthuis & Franciscus Vlietland. 'Maar als we per jaar honderd studenten een stagevergoeding moeten betalen, gaat er te veel geld van het budget van de afdeling af. **Ik vind het belangrijk om als grote werkgever altijd de cao toe te passen, maar we doen dit op uitdrukkelijk verzoek van de Hogeschool Rotterdam niet'**, zei Rigter vlak voordat de gezamenlijke opleidingen hun standpunt over de stagevergoeding heroverwogen.

LANDELIJK PROBLEEM

Rigters standpunt blijkt niet uniek. Ook ziekenhuizen in (de regio's van) Amsterdam en Maastricht, de steden waar de andere twee opleidingen verloskunde zijn gevestigd, ontduiken de cao. Het OLVG West heeft veel stagiairs van AVAG, de Academie Verloskunde Amsterdam Groningen. Het betaalt geen stagevergoeding, erkent de woordvoerder van het ziekenhuis, die verder niet wil reageren. Ook de directeur van de AVAG wil niet reageren.

Het VieCuri uit Venlo betaalt de studenten verloskunde eveneens geen stagevergoeding. Dit ziekenhuis zegt in een reactie dat het de situatie 'na analyse van de argumenten' gaat heroverwegen.

De Academie Verloskunde Maastricht zegt bezig te zijn de contracten die de opleiding met ziekenhuizen afsluit en de cao van de ziekenhuizen 'op één lijn' te brengen. **Dat doet de opleiding nu pas, zegt teamleider van de bacheloropleiding verloskunde Willeke Boom, 'omdat er tot nu toe niemand een punt van maakte'.** Bovendien, stelt Boom, ging de opleiding ervan uit dat het niet betalen van de stagevergoeding ervoor zou zorgen dat studenten niet als werkkracht zouden worden ingezet.

CAO OMZEILEN

Sommige ziekenhuizen bedachten methodes om de cao-eis te omzeilen. De stagecoördinator van het Martini Ziekenhuis in Groningen bijvoorbeeld, zegt bij alle stagiairs te controleren of hun stages wel onder de 144 uur blijven. In de cao staat namelijk dat studenten alleen recht hebben op een stagevergoeding als ze per jaar 144 uur (ongeveer vier weken) of meer stage lopen.

De enkele keer dat een ziekenhuis aankondigde toch de cao te willen volgen, stak de opleiding er een stokje voor. Zo kreeg een vierdejaarsstudent verloskunde ▶

‘ALS WE PER JAAR HONDERD STUDENTEN EEN STAGEVERGOEDING MOETEN BETALEN, **GAAT ER TE VEEL GELD VAN HET BUDGET VAN DE AFDELING AF.’**

D66 EN SP REAGEREN

D66 en SP hebben naar aanleiding van het artikel van *Profielen* gereageerd op het niet uitbetalen conform de cao. Jasper van Dijk van de SP vindt de koerswijziging van de opleidingen een goede zaak. ‘Het niet betalen van stagevergoeding is onaanvaardbaar, zeker als het wel gewoon in de cao staat.’ Hij begrijpt dat opleidingen bang zijn voor een tekort aan stageplekken, ‘maar in plaats van studenten te gaan korten op iets waarop ze recht hebben, kunnen ze beter naar Den Haag komen voor meer budget. Ik help ze daar graag mee.’
Paul van Meenen (D66) vindt de werkwijze van de opleidingen verloskunde ‘heel merkwaardig’. ‘Je benadeelt zo je eigen studenten. En met driehonderd euro per maand gaat het nou niet bepaald om enorme bedragen, dus geld lijkt me niet het grootste probleem.’ *[HOP]*

► uit Rotterdam (naam bij de redactie bekend) van een ziekenhuis in de regio per mail de belofte dat ze een stagevergoeding zou krijgen, conform cao. Later belde en mailde het ziekenhuis haar met de mededeling dat de opleiding ertegen protesteerde en dat het ziekenhuis het aanbod daarom weer introk. **Twee medestudenten die hetzelfde overkwam, bevestigen desgevraagd de gang van zaken.**
IvG-directeur Hans van der Moolen zegt dit voorbeeld niet te kennen en ‘niet goed te begrijpen’ waarom zijn opleiding een stagevergoeding zou dwarsbomen. ‘Ik heb dit intern geverifieerd en begrepen dat wij niet tegen de stagevergoeding geprotesteerd hebben. Dit is geen gewoonte van de Rotterdamse opleiding’, aldus Van der Moolen.

WEL EEN VERGOEDING, PER ONGELUK

Vierdejaarsstudent Nikki kreeg juist wél een stagevergoeding van haar stageziekenhuis, afgelopen najaar. Dat zijn de studenten verloskunde niet gewend en Nikki had er dan ook ‘geen goed gevoel’ bij. Ze hield de stagevergoeding apart, voor het geval ze die weer terug zou moeten betalen (wat tot dusver niet is gevraagd).
Navraag bij haar stageziekenhuis leert dat het inderdaad een foutje was. De verloskundige die de stages binnen het ziekenhuis Tergooi coördineert, vertelt: **‘Toen ik dit hoorde, heb ik contact opgenomen met de opleiding die ook zei dat het niet de bedoeling is dat studenten een stagevergoeding krijgen.’**
De woordvoerder heeft inmiddels laten weten dat Tergooi altijd de wens van de opleiding om geen vergoeding te betalen, heeft gerespecteerd, maar dat het vanaf nu alle stagiairs een nieuw stagecontract mét stagevergoeding gaat aanbieden.’ ▫
Olmo Linthorst

FOTO: LEVIEN WILLEMSE

HELLO...

Hoe communiceer je met je familie als je geïsoleerd wordt verpleegd, bijvoorbeeld omdat je een beenmergtransplantatie ondergaat? Voor die vraag zochten studenten van de minor *Silicon venturing Rotterdam* een oplossing. Techneuten Joël en Anne stortten zich op de techniek, pedagogiekstudent Nadia dacht na over de interactie tussen patiënt en thuisfront en Sanza (accountancy) maakte het businessplan. Twee vrienden van Joël, die niet op de HR studeren, hielpen met het schrijven van de software en het bouwen van het ontwerp. Het resultaat is het prototype Remote I. Het werkt zo: De patiënt maakt via een app verbinding met een mobiele telefoon die thuis in een klein karretje is geplaatst. De Remote I staat bijvoorbeeld op de keukentafel. Via de pijltjestoetsen op de laptop kan de patiënt het karretje besturen en dus kiezen met wie hij praat of wat hij wil zien. Een product dat mensen verbindt, vindt ook het Albert Schweitzer Ziekenhuis dat als pilot vijf stuks zal afnemen. Als de pilot slaagt, overwegen de studenten een doorstart van hun minorproject. ▫
Esmé van der Molen

De projectgroep Remote I bestaat uit: Nadia Hagenbeek (pedagogiek), Sanza Koiter (accountancy), Anne van Tuyl (gezondheidszorgtechnologie, gzt) en Joël van der Weijde (gzt).

Jonathan... gaat aan het vrouwenbier

In de Witte de Withstraat drink je niet langer alleen wijn en bier. De nieuwste hotspot in de gezelligste straat van Rotterdam is de Bierboutique en daar drink je speciaalbier en hoptails: cocktails van bier.

Al jaren proberen brouwers vrouwen aan het bier te krijgen. Lang probeerden ze dat door een fruitsmaakje aan het bier te geven of aan het alcoholpercentage te sleutelen. Maar de vrouw van tegenwoordig kent haar smaken en wil meer dan alleen een kriek of Radler. De nieuwe Bierboutique weet dat als geen ander en maakt bier vrouwvriendelijker in de vorm van een cocktail.

De Bierboutique zit in het voormalige pand van de bekende shoarmatent Jaffa en het sfeertje in de zaak doet denken aan de jaren twintig. Een donkergroene bar, fluwelen stoeltjes, zwart-witte tegeltjes aan de muur en dat alles gehuld in schemerlicht. **Wat gelijk opvalt, zijn de tien taps op een rij.** De keuze aan de bar varieert van een lichtblond biertje tot een donkerzwarte stout. Voor ieder wat wils dus. Naast de tien bieren op de tap en bijna zeventig op fles, werkt de Bierboutique ook samen met de Rotterdamse brouwerij De Pelgrim. Ieder seizoen staat er daardoor een nieuw lokaal biertje op de tap.

LOKKERTJE VOOR VROUWEN

Echt onderscheidend is de Bierboutique met haar hoptails. **Deze cocktails van bier zijn een smakelijke opstart naar het zwaardere werk** en het lokkertje voor de vrouwen.
Eigenaar Jan Wouters (zelf een bierliefhebber) ging aan het experimenteren en kwam zodoende met meerdere hoptails op de proppen. **Na een proefsessie met een bartender van de Rotterdamse cocktailbar Dr. staan er zes biercocktails op de kaart.** Daarop zie je herkenbare cocktails met een hoppige twist. Denk bijvoorbeeld aan een IPA met tequila die samen met limoensap een frisse MargarIPA vormen. Of stel je een vol terras in hartje zomer voor en je hebt de perfecte setting voor de Mandrin Weize: een mix van weizenbier en sinaasappellikeur. Een frisse dorstlesser en net even smakelijker dan een witbiertje.
Het enige noemenswaardige nadeel is dan toch het kleine terras. Want zeg nou zelf... een witbiertje (met of zonder likeur) smaakt toch echt het beste met de zon op je wangen. ◻
Jonathan van Noord

Bierboutique
Witte de Withstraat 40b

FOTO'S: ANNE HOSPERS / PORTRET FOTO JONATHAN: ASTRID ZUIDEMA

Bart Siebelink

'NOOIT ZONDER WERK'

IEDEREEN KENT ER WEL EEN PAAR, VAN DIE MENSEN DIE OVERAL STELLIGE MENINGEN OVER HEBBEN, deze niet onder stoelen of banken steken en - nu komt het - ook nog eens heel vaak gelijk hebben. Gewoon omdat ze het scherp zien.
Zo ook mijn beste middelbareschoolvriend Hans: vijftig jaar, kale knikker, tikkeltje gezet van postuur, gezellig Brabants dialect en na een vlot doorlopen studie werktuigbouwkunde aan de TU in Eindhoven directeur van enkele goedlopende fabrieken die zijn vader na de oorlog is begonnen. Hans' vader, een geboren ondernemer die ook vol zat met levenswijsheden die aan tafel na de maaltijd royaal werden uitgedragen. **Je kon urenlang naar hem luisteren en hoe je het ook probeerde, er viel geen speld tussen te krijgen.**
Nou, met die Hans dus had ik onlangs weer eens afgesproken in Rotterdam en het leek me leuk om hem rond te leiden door de Willem de Kooning Academie. Dat is bepaald geen straf, want het fraaie oude gebouw aan de Blaak geeft mij als insider na meer dan tien jaar nog altijd het gevoel dat het een voorrecht is het te mogen betreden.
Als eerste togen we naar de drukwerkplaats (publication station voor intimi) waar we wat studenten druk bezig zagen met zeefdrukken op textiel. Hans wilde natuurlijk alles weten van de techniek en de studenten hadden er zichtbaar lol in hem dat geduldig uit te leggen. Zo ging het ook in de studio (sound & vision station) waar een student bezig was aan een clip bij een door hemzelf geschreven song, terwijl een klasgenote hem interviewde in het kader van een alternatief gossipmagazine dat ze aan het maken was. In het interaction station lukte het ons niet om met de studenten aan de praat te raken, omdat ze te geconcentreerd bezig waren met de 3D-printer. **En na een biertje in de Willem (jawel, ons eigen companyrestaurant), viel Hans' oog op de piano in de hal waarop hij nog even wat rake riffs weggaf** (want, ja, dat kan ie ook al). Hij verliet de academie met een: 'Goh, ge krijgt helemaal energie van al die jonge mensen die zo vol passie bezig zijn.'
Later die avond praatten we bij zoals dat gaat tussen oude vrienden die elkaar slechts af en toe zien. En als vanouds zat Hans tijdens het natafelen weer goed op zijn praatstoel. Altijd boeiend om naar te luisteren, want heel vaak hoor je inzichten waar je graag zelf op was gekomen. Over de politiek, over zakendoen, over de economie, over de toekomst en over de mentaliteit van de mensen in het algemeen. Een van zijn ergernissen: 'Al die pretstudies. Het is kennelijk hip om maar iets mediagenieks en ijdels te doen, ook als je helemaal geen talent hebt. Waarom ik me daaraan erger, is omdat we in Nederland geen uitvoerende technici meer opleiden. Zie maar eens goede lassers te vinden. Die halen we tegenwoordig uit het buitenland. En maar klagen over de immigratie. Dat gaat toch allemaal niet goed, **Bart?'**
Ik was even blijven steken bij het woord 'pretstudies' en vroeg hem of hij daarmee soms ook de academie bedoelde. En hij sprak de woorden: **'De studenten die we gezien hebben, die kúnnen echt wat.** En daar gaan ze na vijven nog mee door. **Let maar op, die zullen nooit zonder werk zitten!'** ◻

Dit is een docenten-wisselcolumn.
Bart Siebelink is docent Text aan de Willem de Kooning Academie.
Hij deelt deze column met Bart Bijl (lerarenopleiding Nederlands).

FOTO'S: SUGARCOATED

'GE KRIJGT HELEMAAL ENERGIE VAN AL DIE JONGE MENSEN DIE ZO VOL PASSIE BEZIG ZIJN.'

HALAL ZWEMMEN MET SABER

Saber Korstanje (33)
AD ONDERNEMEN

SABER – wat 'geduld' betekent in het Arabisch – heette niet altijd Saber. Het is de naam die hij zichzelf gaf toen hij zich op zijn 21ste bekeerde tot de islam. 'Als kind was ik al bezig met geloof. Ik kom uit een niet-gelovig gezin, maar ging wel naar een christelijke basisschool, dus mijn eerste religieuze stapjes waren bezoeken aan de christelijke kerk in de buurt. In mijn eentje.'

Saber omschrijft zichzelf als multicultureel. **Hij is geboren in Colombia, opgegroeid in een autochtoon Nederlands gezin en nu een islamitische Rotterdammer.** 'Van huis uit heb ik meegekregen dat opleiding belangrijk is. Daarom wilde ik na mijn mbo altijd nog hbo doen. Ik koos voor de associate degree ondernemen als ondersteuning bij mijn bedrijf Halal Events dat ik in 2013 begon. Ik organiseer activiteiten als zwemmen, saunabezoek en bowlen. Daarbij zijn mannen en vrouwen gescheiden, draaien we anasheed (islamitisch gezang, red.) en serveren we halal hapjes.'

Inmiddels staan de activiteiten voor het bedrijf op een lager pitje en heeft Saber een baan als woonbegeleider op een forensische groep. **'En ik wil afstuderen. Het bedrijf en de zorg voor mijn zoontje hebben veel tijd gekost. Ook belangrijk**, daar niet van, maar nu wil ik me weer focussen op de laatste loodjes voor school.'

Esmé van der Molen

FOTO: WOUTER LE DUC